

Ah Sevgili Şairim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Nisan 2025

bir sözcükten çok fazlasısın:
asılı kaldığım kanatlarım var,
kanmaya yakın bir gülüşüm var benim
bazense sefilce serildiğim o yırtık kilim

Düşlerini katla, Zübeyde yetmedi gerçekleri kırp ve saklan içine...

Mevsimlerden rüzgârlar biçtim: aşkın halesinde yandım tutuştum bazen dik başlı mizacım bazense dik açılı benim acılarım ve yumuk yumuk gözleri akşam karanlığı çökerken gözlerimi ovalıyorum.

Biliyorum işte göğün yırtık retinasında saklandığını...

Günü uyuttum gece ise sırça köşküm.

Hükümranlığında Rabbimin bazen zıt düşüyorum evrene ve kıt kanaat geçinenlere inat bonkörce seviyorum ben insanları bazen mutluluktan uçtuğum bazense yere çakılıp binlerce mürekkep lekesine takıldığım ve takındığım o ruh hali.

Güneşin çeperinde saklı bir yıldızım misal ama sönmek istiyorum ben ve de söndürmek içimdeki ateşi: lanet olsun ki büyüyen bir ateş bu, bense sıradan varlığımla sıra dışı yüreğimle sıcıyorum: bazen hiddetlendiğim bazen sakinleştiğim ve sakil bir yürek değil benimki bilakis hızlı çarpan ve gümbürtüsü dışarıdan duyulan.

İfrata kaçıyorum ve de severken.

İtikadım sayesinde yere göğe sığamıyorum ve sığdıramıyorum içimden geçenleri ve kâğıda duyduğum

aşkla deli gibi not alıyorum aklımın ritminde yürek iklimimde ve kaza eseri saplanıyor o kurşun tenime. İçimdeki seyyah radar ve kalp gözümle asılı kaldığım kâh kabrim kâh kalbim kâh kadir bilmez insanlar yüzünden içine düştüğüm o tuzak.

Bazen uzak addedilen bazense benden bir parça ve ılıman bir iklim diliyorum Tanrıdan sonra da kuş olup uçmak en yükseğe.

Sözcüklerde saklı sırlarım ve ser verip sır vermediğim elbet yazarken ihya olduğum yazgıyla sürtüşmeden ve merakla ve coşkuyla yarınların ne getireceğini bilemesem de ben insan olarak elimden geleni yapıyorum.

Sızan ışık kapının arkasından ama ardına kadar da açmadığım bir kapı ve işte o iki kapılı handa ortalarda bir yerde koşturup duruyorum.

Nice hurafe.

Nice şehir efsanesi.

Nice nida ve öykündüğüm sessizlik bazen sona geldiğim bazen başa sardığım.

Bir imleç olduğumu hayal ediyorum bazen.

Bazense coşkulu ve şen sesimle şan dersi alan soprano gibi avaz avaz şarkı söylemek ama dünya öyle bir hal almış ki içime akıtıyorum notaları ve gözyaşlarımı en çok da günde beş vakit ç/ağladıkça ç/ağlıyorum.

Mutluluk pek kibirli ama sevgiyle dokunduğum her karede adeta bir simülasyon ekibiyle ifa ediyorum ben boyutsuzluğumu bazense boyut atladığım en çok da Araf'ta kaldığım ve işte ikilem yüklendiğim bu zaman aralığında doğuyor şiirlerim ve gecenin körü düşler ekıyorum karanlığa ve her hayal benim için ayrı bir ömür gibi belki de haletiruhiyemle çatışıyorum ne zamanki duygularım depara kalksa bozuntuya vermeden saklamıyorum da: ne coşkumu be üzüntümü ne de umudumu.

Göçebe kalemime konan kuşlar var kimi zaman başa çıkamadığım o s/onsuzluğa d/okunma isteği ve aşkın eriştesi yalnızlığın feriştesi ve işte rüzgar olup estiğim; aşk olup coştüğüm.

Kadınlar var misal tanımadığım.

Göçmen kuşların hüznü saklı içimde en çok da içerlediğim yeryüzü ve mıntıkam belli ve elbet apoletlerim.

Rütbemse şair ve usta kalem bana uzaklardan fısıldarken...

Adım mı ne?

Bazen Feriha.

Kulaklarım tıkalı ama kalp gözüm açık ve soruyorlar bana: adın ne?

"hişt hişt sen misin

benim Feriha

yorgun

saati söyler misin

çok var sabaha

neden sordun"

Aşkın tutanağına işlenmiş iken yaralı yüreğim ve adımda saklı mevsim.

Sevecen bir esinti aşkın akışkan titrinde ve şairin çatlamaş dudaklarından dökülen belki de özlemin k/eli

görünen.

Bekle, beni bekle, diyen birisi ve adımı sürgün ettiğim:

“zeynep beni bekle

yalnızlık mı? Mutlaka değiştireceğim

bir yaprak halinde süzülüp saçlarına

Zeynep beni bekle mutlaka döneceğim

Söyle kim önleyebilir buluşmamızı.”

Sözcük ırkında bolca nasıplendiğim İlhan'ın penceresine konan kuşlar gibi belki de kelebek ömürlü şiirlerim ve sevincim:

Aşkın şehla gözlerinde yanıp söndüğüm...

Adım mı ne?

Belki de en sevdalisından Ayten.

Bazen en delişmen sevgi ve rüzgar.

Yıldız olduğumsa aşık ve içimdeki gül bahçesinde hüküm sevdiğim nasıl da davetkar...

Ah, sevgili şairim: bensiz bir şiir ise yüreğime ilişen.

Ah, sevdalı yüreğim söküklerini asla dikemediğim.

Direndiğim kadar hayat denen izlekte...

Adım mı ne?

“Aysel'in gölgesine saklandım

Hep susamışım su içiyorum

Geceler bitmiyor neden bitmiyor

Uykumun arasında bekliyorum

Aysel bütün gece gözünü kırpmıyor

El yordamıyla yokluyorum

Kapıları karanlığa açılmış

Avcunda diken diken şiirlerim”(A. İlhan)

Adım mı ne?

Bazen Süreyya bazen Süreya bazense k/ayıp bir mevsim ve işte şah damarımdan yakın sevdalandığım Mevla'm ve nice insan kadir kıymet bilmez ve esefle kendime seslendiğim...

Adımdan size ne hem?

Devasa dağlarda şadırvan yüreklerde ve asılı kaldığım kavak ağacında elbet ben evrenin ve kalemin ve kendimin tekelindeyim bazen sızdığım bazen sustuğum ama en çok kalemimi konuşturduğum ve nemalandığım binlerce şiir, göğün çeperine tutsak bir yıldız belki de bahçede açan gülüm ben ve isimle yaşarken...